

Arrest

nr. 39 086 van 22 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar twee minderjarige kinderen X en X, op 24 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaarde op 9 april 2009 België te zijn binnengekomen, diende op 10 april 2009 een asielverzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoekster reeds op 27 september 2008 in Griekenland was aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 9 juni 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekster.

1.3. Op 11 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 10/04/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde niet precies te weten wanneer zij in België is aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 00/00/1977 en legde hierbij een Taskara nr. 775089 voor aan de Belgische overheden.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd. 25/08/2009 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 09/08/2009 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 10/04/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er haar vingerafdrukken werden genomen op 27/09/2008.

Betrokkene verklaart tijdens haar interview dat ze - ze denkt in januari 2009 - in Kabul, Afghanistan vertrok en via Iran, Turkije, Griekenland en Frankrijk naar België reisde.

Betrokkene geeft geen informatie over het feit dat in Griekenland haar vingerafdrukken werden genomen.

Betrokkene verklaart wel dat ze in Griekenland is geweest en daar ongeveer drie maanden heeft verbleven bij een smokkelaar en verklaart ook geen asiel te hebben gevraagd in Griekenland. Betrokkene zelf geeft geen verdere informatie.

Betrokkene heeft niet van de mogelijkheid gebruik gemaakt om in Griekenland asiel te vragen. Met de hulp van een smokkelaar heeft betrokkene Griekenland verlaten om vervolgens via Frankrijk naar België te komen.

De raadvrouw van betrokkene laat echter wel weten in een schrijven dd. 10/05/2009 dat betrokkene aan haar wel heeft verklaard dat haar vingerafdrukken in Griekenland werden genomen, maar dat er geen uitleg gegeven werd over mogelijkheden tot asielprocedure. De raadvrouw deelt ook mee dat betrokkene uiteindelijk Griekenland heeft verlaten enerzijds omwille van de aanwezigheid aldaar van familie van haar man van wie ze angst heeft en anderzijds ook omdat betrokkene er geen mogelijkheid had om asiel te vragen of er enige bescherming te bekomen.

Betrokkene heeft Griekenland dus vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 10/04/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 09/06/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 09/08/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 25/08/2009.

Griekenland heeft de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekend.

De Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging werden in 2007 in het Grieks recht omgezet.

Griekenland heeft ook het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de Overeenkomst tegen foltering en anders straffen of wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen geratificeerd.

Het presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 zet de Europese richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers om.

Het presidentieel decreet 96/2008 zet de Richtlijn inzake de kwalificatie om en voert de subsidiaire bescherming in het Grieks recht in. Het presidentieel decreet 90/2008 van juli 2008 voert de mogelijkheid in om juridische bijstand te bekomen wanneer een beroep wordt ingediend bij de Raad van State. Dit decreet heeft ook betrekking op de vasthoudingen op een welbepaalde plaats (de vasthouding is mogelijk in de gevallen die door de wet worden voorzien). Tegen de beslissing tot vasthouding kan een beroep worden ingediend bij de rechtbanken en bij de Minister van Binnenlandse Zaken. Voor de vasthouding wordt een maximale duur voorzien. De plaatsen waar de aanvragers worden vastgehouden zijn toegankelijk voor de vertegenwoordigers en de advocaten van het UNHCR en de NGO's.

Het presidentieel decreet 81/2009 dat in juni 2009 werd gepubliceerd schaft de raden van beroep af voor de aanvragen die in eerste aanleg worden afgewezen maar voorziet dat de beroepen door de Raad van State zullen worden onderzocht. Het decreet voorziet ook een decentralisatie die de lokale politieoverheden in staat stellen om de asielaanvragen te onderzoeken,

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009; R.v.V., nr. 26.756, 30.04.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Per faxbericht van 10.05.2009 stelt de raadvrouw van betrokkene dat haar cliënt niet de kans zou gekregen hebben om asiel aan te vragen in Griekenland, noch werd haar enige verstaanbare uitleg hieromtrent gegeven toen zij werd geregistreerd. Deze beweringen worden evenwel niet door het minste bewijs gestaafd.

Vervolgens verwijst haar raadvrouw naar talrijke rapporten die de erbarmelijke situatie voor asielzoekers in Griekenland zouden weergeven, wat minstens een schending van artikelen 3 en 13 EVRM zou inhouden. Betrokkene haar raadvrouw beperkt zich evenwel tot een verwijzing naar documentatie die enerzijds van algemene aard is en die anderzijds niet als actueel kan beschouwd worden.

In tegenstelling tot wat betrokkene beweert heeft Griekenland zich niet enkel beperkt tot het omzetten van de richtlijnen. Het heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat deze regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Uit informatie die Griekenland heeft meegedeeld aan de Belgische autoriteiten blijkt immers dat de grieven tegen Griekenland betreffende het gebrek aan toegang tot de respectievelijke asiel- en informatieprocedures ongegrond zijn (o.m. Helleense Republiek, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Antwoord op de brief die werd doorgestuurd door de Voorzitter van de Europese Commissie tegen folteringen en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen na diens bezoek aan ons Land van 23 tot 29 september 2008, 26 februari 2009). Zo wordt iedere vreemdeling op de hoogte gesteld van zijn rechten aan de hand van informatiefolders die vertaald werden in 14 talen. Aangezien betrokkene in Griekenland geen asielaanvraag indiende, zijn de beweringen van betrokkene m.b.t. het feit dat haar rechten niet zullen worden gerespecteerd

volstrekt hypothetisch. Tijdens het interview dd. 23.04.2009 naar aanleiding van haar asielaanvraag legde betrokkene geen enkele negatieve verklaring af omtrent haar verblijf in Griekenland. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om haar rechten in Griekenland af te dwingen. Zij legt evenmin een bewijs voor dat zij over de feiten heeft gerapporteerd bij de bevoegde Griekse instanties. Bovendien hebben deze kritieken geen betrekking op de kwaliteit van de asielprocedure, aangezien betrokkene geen asielaanvraag in Griekenland ingediend heeft.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen,

Met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van Verordening (EG) nr. 343/2003 blijkt uit voormelde informatie tevens dat asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem.

Het feit dat het percentage van vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus verleend wordt, in verschillende lidstaten verschillend is, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de, in de regelgeving voorziene, voorwaarden voldoen. (R.v.V. nr. 14.711, 31.07.2008). Door zijn geografische ligging wordt Griekenland geconfronteerd met een massale hoeveelheid asielaanvragen. Uit informatie die Griekenland aan de Belgische autoriteiten heeft bezorgd (Informatie ontvangen van Griekenland dd. 21.11.2008; Helleense Republiek, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Antwoord op de brief die werd doorgestuurd door de Voorzitter van de Europese Commissie tegen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen na diens bezoek aan ons Land van 23 tot 29 september 2008, 26 februari 2009; Tussenkomst van de Griekse autoriteiten in de procedure (M.) tegen België voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd 8.05.2009) blijkt tevens dat het, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is. Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd. Het EHRM stelt in haar arrest (zaak K.R.S. versus het Verenigd Koninkrijk dd 02/12/2008) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan, zodat betrokkene niet het risico loopt om, zonder behandeling van de asielaanvraag, naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het Hof vervolgt dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van art. 39 van de Verordening.

Het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal zaken besliste geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont in casu niet aan dat betrokkene het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar haar land van herkomst. Wanneer het Hof voorlopige maatregelen neemt, is dit omdat deze steeds op bijzondere gevallen betrekking hebben en deze werden genomen om een mogelijke schending van bijzondere rechtsregels te onderzoeken. Dit element kan niet op algemene wijze ingeroepen worden als bewijselement dat aantoonde dat Griekenland zijn verplichtingen in verband met het Internationaal recht niet naleeft. Dergelijke voorlopige maatregelen zijn immers individueel en kunnen dus niet zonder meer worden getransponeerd naar elk geval. Bovendien moet worden vastgesteld dat het feit dat het E.H.R.M. in een aantal gevallen de overheid verzocht - met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof - een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen evenmin toelaat vast te stellen dat de door betrokkene aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat hij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zal behandeld worden (R.v.V., nr. 34.774 van 25 november 2009).

Wat betreft de vraag van betrokkene om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van art. 3.2 van Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003, kan het volgende worden gesteld. België is volgens art 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 niet verplicht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft: in de Verordening (EG) Nr. 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, zodoende dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van art. 18.7 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Betrokkene betwist niet dat hij de Schengengrens overschreed via de Griekse buitengrens, feit dat wordt bevestigd door zijn registratie in die lidstaat zoals blijkt uit het Eurodacverslag van 10.04.2009.

Omtrent artikel 15 van Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003, dient opgemerkt te worden dat het niet betwist is dat de Griekse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van betrokkene, om humanitaire redenen, in België te behandelen (R.v.V., nr. 34 440 dd. 23.11.2009).

Met betrekking tot de opvangfaciliteiten in Griekenland kan het volgende worden opgemerkt. Uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten (Tussenkomst van de Griekse autoriteiten in de procedure (M.) tegen België voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd 8.05.2009) blijkt dat, wanneer asielzoekers in het kader van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 worden overgedragen aan Griekenland, dat de vreemdeling, voor een periode van niet langer dan drie dagen, wordt ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de Luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra worden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten, voor de het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In de Centra waar er geen psychologen en sociale assistenten zijn, worden alle problemen behandeld door het personeel van de Centra voor Geestelijke Gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde Prefecturen, alsook leden van de NGO's zoals "Artsen zonder Grenzen", de "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het loutere feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Gelet op hetgeen vermeld in de voorgaande alinea's, maakt betrokkene noch een schending van artikel 8 EVRM noch een schending van de artikelen 6§2 en 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind aannemelijk. Vooreerst moet gesteld worden dat betrokkene niet zwanger is aangezien zij dit op 02/12/2009 duidelijk heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven is er geen schending van het privé-, familie- en gezinsleven voorhanden.

Aangezien de kinderen van betrokkene hun mogelijkheden tot overleven en ontwikkelen niet worden ontnomen door de overdracht aan Griekenland, wordt een schending van art. 6 §2 van het IVRK niet aannemelijk gemaakt. Uit de voorgaande alinea's blijkt tevens dat de levensstandaard in Griekenland toereikend is, zodat artikel 27 IVRK niet van toepassing is.

Tenslotte heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in verschillende arresten erop gewezen dat voor zover betrokkene de rechtstreekse schending van de artikelen 6 en 27 IVRK aanvoert, deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK niet dienstig inroepen (R.v.V., nr. 10 284 van 22.04.2008; RVS nr. 60.069 van 11 juni 1996, RVS. 76.554 van 21 oktober 1988 RVS 97.206 van 28 juni 2001, R.v.V., nr. 9.330, 28.03.2008).

Betrokkene toont niet aan dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij, ingeval van overdracht aan Griekenland in het kader van Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003, een reëel risico loopt

om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zo brengt betrokkene geen concrete gegevens naar voor, laat staan bewijzen, die aantonen dat zij geen asielaanvraag zal kunnen indienen noch dat deze asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland zal worden behandeld. Het louter hebben van vrees volstaat niet voor een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Overigens dient benadrukt te worden dat betrokkene tijdens haar verhoor naar aanleiding van haar asielaanvraag op geen enkel ogenblik verwees naar deze vrees of een mogelijke slechte behandeling in Griekenland.

Indien tekortkomingen in Griekenland zouden worden vastgesteld, dient betrokkene aldaar haar rechten uit te putten. Indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, kan de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08; K.R.S/Verenigd Koninkrijk; "Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such"). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Zodoende wordt een schending van artikel 13 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan tenslotte niet verweten worden te steunen op officiële informatie van de Griekse autoriteiten die tot nader order hetzelfde gezag verdienen als de andere overheden van de Europese lidstaten (cfr. RvV nr. 34.469 dd. 23.11.2009).

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat het de keuze van de smokkelaar was.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in de Lidstaten en verklaart tevens geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art 18§7 en art. 10§1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2) de bevoegde Griekse overheden (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3.2, 10.1, 15 en 18.7 van de verordening 343/2003/EG en van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij stelt tevens dat het bestuur zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding en machtsafwending.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"(...) 2.1.1.

(...)

De argumenten van de Belgische Staat, om zich als niet verantwoordelijk te stellen voor de asielaanvraag van de verzoekende partij, zijn zuiver theoretische argumenten en houden geen rekening met de praktijk, waaruit duidelijk blijkt dat er in Griekenland een probleem is op basis van de vluchtelingen- en beschermingsprocedures, zelfs al is Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie, heeft men de wetgeving aangepast en internationale verdragen ondertekend.

De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

Het UNHCR drukte, bij monde van heer Wilbert van Hövell, Regionaal vertegenwoordiger van UNHCR, haar bezorgdheid omtrent de situatie van de (kandidaat-)vluchtelingen uit in een brief aan Minister Turtelboom, dd. 2 april 2009.

Ook het nieuwe voorstel voor een Presidentieel Decreet omtrent asiel baart het UNHCR zorgen. Dit wordt weergegeven in een nieuw rapport van 14 mei 2009 "The UN Refugee Agency expresses concern over proposed Presidential Decree on Asylum" (www.unhcr.org). Dit rapport geeft duidelijk weer dat er ernstige problemen zijn in Griekenland en zelfs met de nieuwe wetgeving die werd ingevoerd, o.a. het ontbreken van een onafhankelijke beroepsinstantie en het feit dat er geen enkele verbetering is van het onderzoek van de aanvragen in eerste aanleg (eerst instantie).

Reeds voordien werd dit alles bevestigd door Thomas Hammarberg, Commissioner van de Raad van Europa, Mensen Rechten, naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8 en 10 december 2008.

Uit de vaststelling van de heer Hammarberg blijkt duidelijk dat er geen enkele garantie is dat de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen wanneer zij naar Griekenland worden gerepatriëerd, noch dat deze aanvraag correct zal behandeld worden. Dit wil zeggen dat zij geen beroep zal kunnen doen op een effectief rechtsmiddel, nl. de garantie van de aanwezigheid van een tolk, mogelijkheid om tijdig beroep te doen op rechtsbijstand, mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing omtrent de asielaanvraag in eerste aanleg.

De situaties die de heer Hammarberg aanhaalt zijn geen hypothetische situaties, maar harde realiteit.

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union, november 2008 en HRW, Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, december 2008.

De situatie is sedertdien nog niet verbeterd, integendeel.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V):

La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de type général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2 du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduite par le requérant, affirmant qu'un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que la requête cite les rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en oeuvre par les autorités grecques chargées de l'examen des demandes d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or, ces autorités internationales, dont les prises de positions sont de notoriété publique, que le Conseil a déjà eu l'occasion de citer à de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que la partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie adverse a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs ainsi qu'au principe de bonne administration, tenant du devoir de soin dans la préparation d'une décision administrative, dès lors qu'elle n'évoque et ne rencontre pas une seule de ces sources critiques, qu'elle passe totalement sous silence, et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce.

In dezelfde zin werd ook geoordeeld in het arrest nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V).

3.1.2. De verwerende partij en de Griekse overheid verwijzen steeds naar de Griekse wetgeving die gewijzigd is de zomer van 2008 en de ondertekening van Griekenland van internationale verdragen. Men verwijst naar alle 'beloftes' die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is volgens het op papier staat, maar de realiteit is echter anders.

*"According to our interview partners the Greek asylum law and asylum system is 'fair on paper', but in practice it does not seem to be implemented as it should be."
(Caritas Oostenrijk, zie verder, pagina 12, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.html>)*

Indien de verzoekende partij überhaupt een (nieuwe) asielaanvraag kan indienen, is er geen enkele garantie dat zij de nodige uitleg zal krijgen, noch omtrent de zogenaamde asielaanvraag die in Griekenland hangende zou zijn.

Dit werd reeds uitvoerig uiteengezet in het rapport van de Greek Council for Refugees "The Dublin Dilemma - "Burden shifting" and putting asylum seekers at risk", dd; 15 februari 2009.

In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroeps-mogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat — asielzoekers niet wordt in overweging genomen.

Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, dd. «The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regularion. — Report on a joint Fact-Finding Mission to Greece, May 23rd - 28th 2009 », gepubliceerd op 17 augustus 2009.

*«Therefore the access to the Greek asylum procedure seems to be rather easy compared to other migrants. Nevertheless there seem to be other serious problems for these people, mainly caused by lacking procedural guarantees, information, translation and resources for legal counseling. Thies apparently very frequently leads to a premature abortion of the asylum procedure, a failure to lodge an appeal within the 30 day deadline and other programs.»
(pagina 8)*

«Each police officer is supposed to conduct 20 to 25 interviews per day according to police guidelines. This entails very brief interviews which comprise only about two questions per asylum seeker

Dublin returnees are usually only asked to write down a few lines in their own languages about the reason(s) for their flight to Greece. There is usually no interview no interpretation available at the airport. Some asylum seekers told us that they were not even asked to write down anything. Generally, there does not seem to be nearly enough information — let alone in the mother tongues of the asylum seekers — about the procedure, the possibilities for accommodation and support and for legal counseling.

First instance decision are standardized, one-page, copy-pasted froms which are issued only in Greek. Country of Origin Information is not collected and used by the first instance. The decisions do not contain any reference to individual asylum cases, and generally state that the asylum seeker migrated for economic reasons and lacks valid grounds for refugee status

In 2008 the recognition rate of the first instance was 0.05 percent

...

*However, the Appeals Board was abolished by presidential decree 81/09 which entered into force on July 20th 2009. This means that asylum seekers (Dublin returnees) whose claims have been rejected by the first instance can now only turn to the Greek Council of State (CoS.), which was hitherto the third instance asylum authority. The CoS does not review the substance of asylum claims, it can only annul first instance decisions. Additionally the procedure before the CoS takes many years, requires legal support by a lawyer and is very costly. This means that in the future the vast majority of asylum seekers might not have the substance of their claims examined and could be unable to afford an appeal to the CoS against the negative first instance decision."
(pagina 13- 14, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.htm1>)*

De verzoekende partij heeft twee minderjarige kinderen en kon in Griekenland geen enkele opvang of enige dergelijke bekomen, noch kreeg zij de kans om enige asielaanvragen.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, weldegelijk geprobeerd om oplossingen te zoeken in Griekenland, maar die zijn er niet.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V)

Le Conseil observe encore qu'il ne ressort aucunement du dossier administratif ou de la décision dont la suspension est demandée, que la partie adverse aurait demandé ou obtenu des informations des autorités grecques quant au stade d'examen de la demande d'asile du requérant et de l'accueil qui lui serait réservé en cas de retour en Grèce. Au contraire la décision attaquée se borne à indiquer que les autorités grecques n'ont adressé aucune réponse la demande de reprise en charge du requérant, ce qui, ci cela ne soulève aucun problème quant au transfert, ainsi que la décision le rappelle, pose la question quant à l'appréciation de la situation particulière du requérant par les autorités belges.

In dezelfde zin werd ook geoordeeld in het arrest nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V)

Op basis van het hierboven staande, heeft de verzoekende partij dan ook de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden.

Zij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steun en haar asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening). (...)"

De Raad stelt vast dat in voorliggende zaak niet kan betwist worden dat er aanwijzingen zijn dat verzoekster op illegale wijze het grondgebied van de staten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG is binnengekomen via Griekenland. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt immers dat verzoekster verklaarde dat zij via Iran en Turkije, met behulp van een mensensmokkelaar, doorreisde naar Griekenland alwaar op 27 september 2008 haar vingerafdrukken werden genomen. Zij stelde verder na een verblijf van 3 à 4 maanden in Griekenland te zijn doorgereisd naar België, via Frankrijk. Verweerder kon derhalve, gelet op artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG, oordelen dat hij niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de door verzoekster ingediende asielaanvraag. Artikel 10.1 van de verordening 343/2003 voorziet immers dat wanneer uit bewijsmiddelen of indirect bewijs blijkt dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden komende van een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag berust bij die lidstaat.

Een schending van artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG wordt geenszins aangetoond.

Nu vaststaat dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 9 juni 2009 de Griekse autoriteiten verzocht om de overname van verzoekster en deze autoriteiten niet reageerden binnen de in artikel 18.1 van de verordening 343/2003/EG voorziene termijn van twee maanden, kon verweerder, gelet op artikel 18.7 van dezelfde verordening, besluiten dat de Griekse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van het asielverzoek. Deze bepaling stelt immers het volgende:

"7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met het aanvaarden van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending van artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG aan.

In de mate dat verzoekster betoogt dat de Belgische autoriteiten toch verplicht waren om, op basis van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, haar asielaanvraag te behandelen, verwijst zij naar de praktische problemen die er in Griekenland zouden bestaan bij de behandeling van asielverzoeken.

Artikel 3.2 van de verordening 343/2003 luidt als volgt:

"2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze"

verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Er moet derhalve worden opgemerkt dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG (“de soevereiniteitsclausule”) in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen. Het staat de Belgische autoriteiten dan ook vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verweerder heeft in de bestreden beslissing bovendien duidelijk aangegeven waarom hij geen gebruik wenst te maken van de in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG voorziene mogelijkheid om zelf de asielaanvraag van verzoekster te behandelen. Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de argumentatie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, maar toont hiermee niet aan dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG geschonden is.

Artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG – bepaling die verzoekster ook geschonden acht – luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijk familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of hij wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkene te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

Ook uit deze bepaling kan, gelet op het gebruik van het woord “kan”, niet afgeleid worden dat op verweerder enige verplichting zou rusten om af te wijken van de reguliere criteria die bepaald zijn in de verordening 343/2003/EG teneinde vast te stellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek. Daarnaast moet erop gewezen worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht heeft aangegeven dat er geen reden is om toepassing te maken van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG. Verzoekster heeft immers geen gezins- of familieleden in de zin van artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG in België, zodat de in artikel 15 van de verordening 343/2003/EG bedoelde humanitaire gronden, in casu, niet spelen.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 3.2, 10.1, 15 en 18.7 van verordening 343/2003/EG of enige vorm van machtsoverschrijding.

Rekening houdende met voorgaande vaststellingen kan ook geen schending vastgesteld worden van het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat verweerder steeds dient na te gaan welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag.

Verzoekster lijkt met haar toelichtingen nog te willen aangeven dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij in Griekenland zal onderworpen worden aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster echter aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster verwijst ter onderbouwing van haar stelling naar allerlei documenten waaruit moet blijken dat de behandeling van de asielaanvragen en de opvang van asielzoekers in Griekenland nog kan geoptimaliseerd worden en dat er zich problemen stellen wat betreft de omzetting in de praktijk van de effectief gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de internationale regelgeving.

Er dient evenwel te worden gesteld dat het niet betwist is dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives."*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat (zie ook RvS Nederland 3 november 2009, nr. 200905828/1/V3).

De Raad merkt verder op dat verzoekster nalaat om de documenten waarnaar zij verwijst te voegen bij haar verzoekschrift en dat haar uiteenzetting – waarbij zij voorhoudt dat het niet zeker is dat zij in Griekenland een asielaanvraag zal kunnen indienen en zij betoogt dat zij bij een eventuele afwijzing van haar asielverzoek geen beroep zal kunnen doen op een onafhankelijke beroepsinstantie – niet toelaat te besluiten dat zij in Griekenland zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en straffingen. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoekster, toen zij gehoord werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, niet aangaf ooit enige poging ondernomen te hebben om in Griekenland asiel aan te vragen en dat zij evenmin te kennen gaf dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland, voorafgaand aan haar vertrek naar België, incorrect werd behandeld. Van een vreemdeling die een asielaanvraag indient mag nochtans verwacht worden dat hij het bestuur waartoe hij zich richt onmiddellijk in kennis stelt van de tekortkomingen die hij persoonlijk ervaart of van de mensenrechtenschendingen die hij heeft ondergaan of vreest te zullen ondergaan in het land waaraan hij kan worden overgedragen.

Artikel 13 van het EVRM, bepaling waarvan de schending ook wordt aangevoerd, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster verwijst wel naar de schending van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan derhalve niet worden weerhouden. Tevens moet worden geduïd dat verzoekster erkent dat er wel degelijk een mogelijkheid bestaat om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing inzake een asielverzoek bij de Griekse Raad van State. Indien enig door het EVRM

gewaarborgd recht zou miskend worden kan zij zich derhalve tot deze instantie richten. De stelling dat de procedure voor de Griekse Raad van State “*enkel een formalistisch, administratief beroep*” is, laat niet toe te besluiten dat verzoekster niet zou kunnen beschikken over “*een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie.*” Verzoekster beweert nog dat een procedure voor de Griekse Raad van State gepaard gaat met kosten en de bijstand van een advocaat vereist, maar staft deze bewering niet met bewijskrachtige stukken en toont evenmin aan dat zij in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op een raadsman die kan zorgen voor alle vereiste bijstand en – indien vereist – kosteloze rechtspleging.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat zij in Griekenland “*geen enkele opvang of dergelijke*” kon genieten moet opgemerkt worden dat verzoekster verklaarde in Griekenland drie maanden bij een mensensmokkelaar verbleven te hebben en niet aantoont behoeftig te zijn of een beroep gedaan te hebben op de Griekse autoriteiten voor huisvesting of andere hulp.

Waar verzoekster nog een schending aanvoert van artikel 15 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat zij nergens op een voor verweerder en de Raad begrijpelijke wijze precies aanduidt hoe de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissing, deze bepaling zou hebben geschonden. Bij gebrek aan enige toelichting inzake de wijze waarop deze door verzoekster aangevoerde bepaling zou zijn miskend, wordt verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Het middel dient bijgevolg, in de mate dat verwezen wordt naar de schending van de artikel 15 van het EVRM, als onontvankelijk beschouwd te worden.

Met betrekking tot de aangehaalde rechtspraak moet erop gewezen worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Door te verwijzen naar een aantal arresten van de Raad die werden uitgesproken in situaties die niet volledig vergelijkbaar zijn met voorliggende zaak kan verzoekster trouwens geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk maken.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich schuldig maakte aan machtsafwending. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een overheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die verzoekster naar voor brengt, laten evenwel niet toe enige vorm van machtsafwending vast te stellen.

Het eerste middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33.1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

Verzoekster zet haar middel uiteen als volgt:

“(…) 3.2.1.

De verzoekende partij is afkomstig uit Afghanistan, alwaar er tot op heden een oorlog woedt.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst.

Dit werd ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009 (<http://www.hrw.org/en/node/86025>).

Het rapport stelt dat het dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken de Europese en Internationale regelgeving schenden. Ondanks de veelvuldige kritiek op het Griekse asielbeleid bleef de Europese Commissie tot nu toe stilzitten en riep ze de Griekse autoriteiten niet op het matje.

Eind oktober 2009 stelden de 'Norwegian Helsinki Committee', de 'Norwegian Organisation for Asylum Seekers' en de Griekse Organisatie 'Aitima' een rapport voor over illegale deportaties van vluchtelingen door (Griekenland <http://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf>).

Het geeft de ervaringen weer van asielzoekers die tijdens de nacht gedeporteerd werden naar Turkije en die kans niet kregen om hun asielaanvraag te laten onderzoeken (en dus hun nood aan bescherming) in een Europees land. In Turkije lopen ze het gevaar teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst alwaar ze vervolging vrezen. Het rapport stelt enkele aanbevelingen. Een van die punten omvat de opschorting door de Europese landen van uitleveringen van asielzoekers aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Het non-refoulement beginsel, zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 1951, zou immers kunnen geschonden worden.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

«La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile.»

De Griekse autoriteiten (hebben) in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielpcedure kan indienen en indien zij dit kan, of deze zal worden behandeld. De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening.

Volgens de verwerende partij is dit niet nodig, gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten ... De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland - zaak Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggestuurd naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaine".

3.2.3.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij is een alleenstaande Afgaanse vrouw met twee minderjarige kinderen (12 jaar). Aldaar is een ernstig oorlogssituatie, bovendien heeft zij moeten vluchten omwille van persoonlijke problemen.

Een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Bovendien lijkt de toekomst verontrustend:

"Greek Government's "Six-point plan" for the war against immigrants in the Aegean, Article of Deputy Foreign Minister Valinakis in the Athens daily 'Kathimerini'.
(<http://clandestinenglish.worldpress.com/2009/06/23/greek-governments-six-point-plan-for-the-war-against-immigrants-in-the-aegean/>, juni 2009)

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M. (...)"

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster poneert dat Griekenland het non-refoulementbeginsel miskent en derhalve artikel 3 van het EVRM, artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en artikel 3 van het Anti-Folterverdrag schendt, maar nalaat enig stuk bij haar verzoekschrift te voegen dat haar standpunt onweerlegbaar aantoonde. Door toe te lichten dat bepaalde organisaties reeds stelden dat bepaalde vreemdelingen – van wie de correcte administratieve situatie niet door de Raad kan vastgesteld worden – door de Griekse autoriteiten "gedepoteerd" werden, toont verzoekster niet aan dat kandidaat-vluchtelingen in Griekenland systematisch worden teruggestuurd naar hun land van herkomst en zij dus het risico loopt ook dit lot te zullen ondergaan. De Raad wijst er voorts op dat een Staat er mag op toezien dat de bestaande immigratieregels worden gerespecteerd en dat vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied van een Staat verblijven en die geen aanspraak maken op enig beschermingsstatuut in beginsel kunnen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Verzoekster geeft daarnaast geen verdere duiding bij haar stelling dat het verontrustend is dat Griekenland acties wenst te ondernemen tegen illegale immigratie, zodat uit deze mededeling niets kan afgeleid worden. Ook het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal gevallen, zoals in voorliggende zaak, de overheid verzocht om – zonder nadere motivering – een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen laat niet toe vast te stellen dat de door verzoekster aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat zij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zal behandeld worden. De door verzoekster verstrekte uiteenzetting omvat geen concrete elementen die toelaten te besluiten dat de Griekse autoriteiten vreemdelingen, die in het kader van de verordening 343/2003/EG door de Belgische overheid worden overgedragen en duidelijk te kennen geven om een beschermingsstatus te verzoeken, in strijd met de non-refoulementverplichting verwijderen.

Verzoekster maakt met haar toelichting niet aannemelijk dat zij een ernstig risico loopt dat zij, zonder dat haar de kans zou gegeven worden een asielaanvraag in te dienen of zonder dat haar asielaanvraag zou zijn onderzocht in Griekenland of dat zij de kans zou krijgen aan te tonen dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, direct of indirect zal teruggestuurd worden naar Afghanistan.

Aangezien geen schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie werd aangetoond kan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag weerhouden worden die zou voortvloeien uit de miskennis van het "non-refoulementbeginsel".

De bewering van verzoekster dat het bestuur zou nagelaten hebben om na te gaan of zij in Griekenland niet het slachtoffer zou kunnen worden van folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen en bestraffingen is niet correct. Uit de motivering van de bestreden beslissing zelf blijkt immers dat het bestuur een dergelijke controle doorvoerde.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM iuncto artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 6 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 22bis van de Belgische Grondwet.

Verzoekster licht de schending van deze bepalingen toe als volgt:

"(...) 3.3.1.

Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (arrest van 11 juni 2009, S.D. c. Grèce, <http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=851178&portal=hbkm&source=externaldocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>).

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen mensonwaardig.

3.3.2.

Indien mijn cliënten met haar kinderen naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen (zie o.a. het rapport van Pro Asyl,) en de petitie met de oproep om repatriëring naar Griekenland te stoppen, die werd overhandigd aan het Duitse Parlement op 21 februari 2008, UNHCR bevestigt dit in haar rapport van april 2008.

Ook Human Rights Watch beschrijft de erbarmelijke opvangsituatie in Griekenland in haar recent rapport van november 2008, evenals de Commissioner Thomas Hammarberg:

“II Reception capacity for refugee applicants (including minors): The Commissioner notes with concern the existing insufficient reception capacity for asylum seekers, a fact that harshens even further their lives, especially those of children, be they accompanied or not.

17. As of May 2008 there were seven established and fully functioning reception centres for asylum seekers in Greece with a total capacity of 630 persons. They are located in various areas in Greece, two are in Athens (including one for 20 unaccompanied asylum seeking minors), one in Lavrio (Attica, the oldest and largest, with a capacity of 320 persons), one in Thessaloniki, one on Crete (for 25 unaccompanied asylum seeking minors), one in Makrinitza, Pelion (for 30 unaccompanied asylum seeking minors) and one in Sperhiada (Fthiotida department, mainland Greece). All of them are managed by non-governmental organizations or a municipality and financially supported by the state. In July 2008 a new reception centre for unaccompanied migrant minors was opened in Ayasos, on the island of Lesbos, funded by the Ministry of Health, with a reported capacity of 80 persons, its operation supported mainly by NGOs and volunteers.

18. Given the fact that yearly asylum applications between 2004 and 2007 ranged from 4 469 to 25 113, the above reception capacity is considered as far from satisfactory. The Commissioner regrets to note that such a serious deficiency in the asylum seekers reception capacity harshens even further the lives of thousands of asylum seekers and their families, children in particular, and raises serious issues with regard to the protection of, inter alia, their right to social and medical assistance and their right to benefit from social welfare services, as provided for notably by the European Social Charter which has been ratified by Greece, as well as by the “Refugee Reception Directive » (2003/9/EC, transposed by Presidential Decree 220/2007).”.

Artikel 6 § 2 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat de Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Artikel 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat de Staten erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

Door het terugsturen naar Griekenland van de twee minderjarige kinderen en het ongeboren kind waarvan de moeder meest waarschijnlijk dan in Griekenland zal bevallen, gelet op de huidige situatie in Griekenland, nl. de erbarmelijke situatie, geen aanwezigheid van adequate opvang en het gevaar dat de volledige familie op straat zal belanden, zelfs als wordt hun asielaanvraag aanvaard door Griekenland, maakt een schending uit van het artikel 6 en 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind, evenals van artikel 3, 8 en 13 E.V.R.M. zoals uitvoerig hierboven uiteengezet.

“However, the Court’s case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity”

(zie Costello-Roberts v. the United Kingdom, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61. § 36).

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis — Caritas Oostenrijk:

«According to our interview partners there are in total about 700 – 1000 accommodation places for asylum seekers in Greece. About 300-330 of these are entirely funded by the Greek government at the Hellenic Red Cross Lavrio Refugee Reception Center (HRC/LRRC). The remaining facilities are operated by NGOs, mainly with EU funding.

In 2008 about 20.000 asylum applications were lodged in Greece. At the same time there is a backlog of open asylum procedures of about 30.000. From the numbers alone it follows that the vast majority of asylum seekers cannot be accommodated by the Greek government.

...

Asylum seekers who are not fortunate enough to get accommodated in one of the centers are not accommodated by the Greek government and do not receive any financial assistance by the government to finance private accommodation. Therefore most asylum seekers are forced to share small rooms with friends or relatives, live in abandoned houses, public gardens, parks or in the streets of Athens, or to spend their nights in so-called ‘Afghani hotels’

...

Dublin returnees are facing the same problems concerning accommodation as other asylum seekers. There is no prioritization of Dublin cases”.

(pagina 9 en 10, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.html>)

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar zij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van het zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen.

3.3.3.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

“However, the Court case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity”

(zie Costello-Roberts v. the United Kingdom, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, § 36).

“75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was “in accordance with the law”, motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and “necessary in a democratic society”

(zie Nyanzi v. The United Kingdom, judgement of 8 July 2008)

“47. “Private life” is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, Dudgeon v. the United Kingdom, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; B. v. France, judgment of 25 March 1992, Series A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; Burghartz v. Switzerland, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-1, p. 131, § 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, Burghartz, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and Friedl v. Austria, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20, § 45). The preservation of

mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life.” (zie Bensaïd v. The United Kingdom, judgement of 6 February 2001

Het UNHCR bepaalt in haar “Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”. januari 1992:

“190. It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary knowledge and experience, and an understanding of an applicant’s particular difficulties and needs.”.

De verwerende partij heeft dan ook artikel 6 van het Verdrag van de Rechten van het Kind geschonden door het nemen van de bijlage 26 quater (nl. de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg de niet verantwoordelijkheid van de verwerende partij voor de behandeling van de asielaanvraag en het terugsturen naar Griekenland.

Artikel 6 § 2 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat de Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Artikel 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat de Staten erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

Door het terugsturen naar Griekenland van de twee minderjarige kinderen, gelet op de huidige situatie in Griekenland, nl. de erbarmenlelijk situatie, geen aanwezigheid van adequate opvang en het gevaar dat de volledige familie op straat zal belanden. zelfs als wordt hun asielaanvraag aanvaard door Griekenland, maart een schending uit van het artikel 6 en 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind. (...)”

De Raad merkt op dat verzoekster verwijst naar algemene rapporten, doch geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan worden herhaald dat zij niet aantoonde dat zij in Griekenland een asielaanvraag zou hebben ingediend, zodat ook niet blijkt dat haar de opvang waarop een asielzoeker recht heeft werd ontzegd. Het feit dat uit de aangebrachte stukken blijkt dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, laat niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoekster automatisch in een situatie zal gebracht worden die dusdanig is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekster beperkt zich in wezen tot de stelling dat het toch niet uitgesloten is dat de opvang in Griekenland zal tekortschieten. Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij behoeftig is en een beroep zal dienen te doen op de Griekse opvangmodaliteiten. De door verzoekster geschetste situatie doet ook geen afbreuk aan de reeds bij de bespreking van het eerste middel gedane vaststelling dat Griekenland gebonden is door de verplichtingen die voortvloeien uit de richtlijn 2003/09/EG en dat indien de Griekse autoriteiten effectief zouden nalaten hun uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen ten aanzien van verzoekster na te komen zij de mogelijkheid heeft om de naleving ervan via gerechtelijke weg af te dwingen. Verzoekster weerlegt verder de motieven in de bestreden beslissing niet dat uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten in het kader van een procedure tegen België voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een asielzoeker die wordt overgedragen in het kader van de verordening 343/2003/EG een “roze kaart” ontvangt, die onder meer toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, en kan worden opgevangen in daartoe voorziene opvangcentra, waarbij wordt opgemerkt dat er nieuwe centra zijn opgericht en de bestaande centra werden verbeterd.

Verzoekster verwijst voorts naar de detentieomstandigheden in Griekenland, maar geeft niet te kennen dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland ooit van haar vrijheid werd beroofd. Zij brengt bovendien geen overtuigende actuele informatie aan waaruit kan afgeleid worden dat zij bij terugkeer naar Griekenland voor langere tijd zal ondergebracht worden in een van de detentiecentra die niet aan een aantal

basisnormen voldoen. Zij kan daarom, ter onderbouwing van haar bewering zij in Griekenland zal onderworpen worden aan folteringen of vernederende en mensonterende behandelingen, niet dienstig verwijzen naar de omstandigheden zoals deze in het verleden in een aantal van deze centra werden vastgesteld.

Met haar toelichting maakt verzoekster opnieuw geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Zij toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissing op een wijze tussenkwam in haar privéleven die van dien aard is dat kan gesproken worden van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster opnieuw een schending lijkt te willen invoeren van artikel 13 van het EVRM kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

In zoverre verzoekster stelt dat België de richtlijn 2003/9/EG schendt nu zij wordt teruggestuurd naar een land, Griekenland, waar zij naar haar mening met zekerheid niet overeenkomstig voormelde richtlijn zal worden opgevangen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster nalaat te duiden welke bepaling in voormelde richtlijn met zich meebrengt dat België verantwoordelijk kan worden gesteld voor eventuele tekortkomingen door de Griekse autoriteiten aan de verplichtingen die kunnen afgeleid worden uit deze richtlijn.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 27 van het Kinderrechtenverdrag, dient verder te worden vastgesteld dat deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekster de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

Inzake de aangehaalde schending van artikel 22bis van de Belgische Grondwet moet erop gewezen worden dat in de door J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind het volgende wordt gesteld: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.”* (Parl. St. Kamer 2007-2008 nr. 0175/005, 29) In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl. St. Kamer 2007-2008 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn.”* Verzoekster kan derhalve niet dienstig naar deze grondwetsbepaling verwijzen.

Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat het bestuur deze beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken. De door verzoekster in de bespreking van haar middel aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan daarom niet weerhouden worden.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 6 en 27 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Belgische Grondwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de richtlijn 2003/9/EG niet aannemelijk.

Het derde middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK